

Vážení čtenáři,

Naposledy se v tomto roce setkáváme u textu z PSS. Dopřeji si tedy, s vaším dovolením, takové malé bilancování roku předešlého.

Tuším, že v předmluvě Času temna padlo, že „Asterion pluje pod plnými plachtami, ale kdykoli může narazit na mělčinu či skalisko“ (autorovi předmluvy se omlouvám za ne úplně přesnou citaci). Inu, v roce 2011 Asterion na jednu takovou skálu najel, a stalo se to právě modulu, jehož fragmenty jsme vám v uplynulých dvanácti týdnech přinášeli na našem webu. Po více než roce příprav a práce jsme se rozhodli v létě zrušit plánovaný modul Pro smrt a slávu. Důvodem byla naše nespokojenost s kvalitou textů, a jak jsme zjistili až časem i se samotným rámcem, podle kterého měl být modul vystavěn.

Mohl to být konec Asterionu, a věřte mi, daleko k tomu nebylo. Ale Asterion podobným krizím v minulosti vždy čelil, a zvládl to (doufejme) i tentokrát. Někteří autoři odešli, jedni zcela, druzí, aby se mohli věnovat knižní řadě, noví však přišli. Spolu s nimi se navrátil i Karel Makovský, jeden z otců-zakladatelů Asterionu.

Nic není tak černé, jak se může zdát. I neslavný konec PSS přinesl jeden pozitivní efekt v oživení aktivity na našem webu, kterému bychom se rádi dále věnovali.

I na RPG scéně totiž musíme držet krok s dobou. A teď nemluvím ani o (na naše skromné poměry) majestátním nástupem korunního prince československých RPG her – Dračího doupěte II. Mění se požadavky i vás hráčů, a my se musíme snažit je naplňovat tak, jak to jen půjde.

Zatímco RPG větev Asterionu zasahovala jedna pohroma za druhou, knižní řada se utěšeně rozrostla. V roce 2011 přispěla do sborníku Hry s příběhem: Zločin a trest, a na konci roku čtenáře potěšily knihy Šíp v zádech a Zpívající meč. A i rok příští slibuje býti podobně plodným.

Nejenom nové knihy se však kutí v dílnách asterionských. Nerad bych ale předbíhal, koneckonců, skála, skrytá pod hladinou, nás může opět zastihnout nepřipravené. Pokud však naše loď vydrží, pak je, na co se těšit.

Slovy Kněží slunce,

Aglaria aurea aeternea!

David Rozsival

OTÁZKA PRIORITY

Text: Jan Čenis Galeta

„Jó, kotě, pojd' na to, ukaž kozy!“

„Podívej, jak vrtí zadkem.“

„Juj! A ty stehna, dostat se tak mezi ně.“

„Shod' to ze sebe, zlato!“

Ladoňka, známá tady u Divokých čačinek jako lady Roxana, byla na takové pokřikování zvyklá.

Jedním uchem dovnitř, druhým ven, říkala si, zatímco se svíjela okolo tyče do rytmu hudby. Na sobě měla už jen kalhotky a krátkou roušku přes ňadra, obojí z rudého saténu. Zbytek oblečení – kostým pirátky – ležel na pódiu, okolo kterého se tísnili podnapilí chlapi, chtivě a zálibně ji sledovali a pokřikovali na ni.

Usmívala se a nebylo to falešné. Tanec totiž Ladoňka měla v krvi. Jasně, tohle sice nebylo Zlaté divadlo na nejrušnější albirejské promenádě, ve kterém hrávala dříve, ale co už. Byla to její volba. Zahнала vzpomínky na to, jak jí tleskal plný divadelní sál, a vrátila se do reality zaplivaného nočního klubu. Na to, že se při tanci svléká a odhaluje své tělo cizím chlapům, už si zvykla. Koneckonců, pohledy byly jen pohledy a nic víc než podívanou s ní ti chlapi nikdy mít nebudou.

Bubny, které jí udávaly rytmus, zavířily v rychlém sledu.

No dobře, je čas dát jim, co chtějí, pomyslela si Ladoňka.

Otočila se k publiku zády a předklonila se, držíc se rukama tyče. Vyšpulila na obecnostvo své pozadí tísňící se v kalhotkách, aby si užili ti, co jsou na zadečky. Samozřejmě nestála jako dřevo, ale pořád se vrtěla. Jejich nadšené výkřiky ji chtě nechtě potěšily. Pak se otočila okolo tyče, padla na kolena a za víření bubnů si strhla z prsou roušku.

Stejně nic nezakrývá, když se vrtím a ona vlaje, musí mi být vidět všecko, blesklo jí hlavou. Chlapi v sále nadšeně řvali a pískali. Pošoupla se po kolenou až na hranu pódia, naklonila se a rukama si hrála s řadry.

Muži se mohli zbláznit. Na pódium přšely mince, zhruba půl na půl stříbrné a měděné, ale zahlédla i několik zlatek.

Poslala jim vzdušný polibek, vyskočila na nohy, rozepnula sponu na kalhotkách a rychlým pohybem je se sebe servala. Za bouře ovací přicházejících z davu nadržených samců se otočila zády, klekla na všechny čtyři a rozkročila nohy, aby jim ukázala úplně všechno.

Měli jen krátkou chvíli, aby si prohlédli tajemství jejího klína, protože během mrknutí oka sjela opona a zakryla Ladoňku jejich zrakům.

Dala se do sbírání mincí, teprve pak sebrala zbytky oblečení a vešla do šatny. Už ji tam čekal Tomáš Ochředlo, majitel podniku.

„Dobrý číslo, Roxy,“ řekl a díval se jí při tom na prsa. „Kolik to hodilo?“ zeptal se.

„Celkem šest zlatých a třicet jedna měděných,“ řekla a natáhla před něj ruku s částí peněz.

„Tady je tvá čtvrtina.“

Vzal si od ní svůj díl, a zatímco se jí pořád díval na hrud', odpočítal čtyři stříbrné.

„A tady tvůj denní plat,“ řekl.

„Díky, tak zase zítra,“ naznačila mu, aby vypadl.

„Jo, zítra, kotě,“ přisvědčil Tomáš, udělal krok k ní a pravou rukou jí sevřel ňadro. Pleskla ho po prstech a vycenila zuby. Tomáš se smíchem odešel.

Ladoňka se s povzdechem odlíčila, sundala blond paruku a oblékla se do obyčejných, pohodlných a přitom pěkných šatů. Zadním vchodem vyklouzla do ulic Albirea. Už svítalo. Nakoupila čerstvé pečivo, a když dorazila domů, polibkem probudila své děti – dvojčata Radka a Miluši.

„Co jsi dneska tančila, mami?“ zajímala se u snídaně Miluše. Obě její děti věděly, čím je všechny živí, měly šest let, byly už dost velké.

„Pirátku. Za zvuku bubnů a šumění vln jsem tančila okolo stěžně,“ odpověděla s úsměvem.

„A měla jsi šavli?“ zajímal se Radek.

„Měla, oháněla jsem se s ní na všechny strany,“ řekla synovi a zamlčela tak, že dřevěnou repliku odhodila spolu s prvním kusem kostýmu.

Po snídani je vypravila na vyučování. Platila svým dětem tu nejlepší školu, jaká v Albireu byla. Studovaly s malými šlechtici a dětmi bohatých kupců a učili je ti nejlepší učitelé. Jen co Radek s Miluší odešli, Ladoňka se natáhla na postel. Čekal ji zasloužený spánek. Vstane dřív, než se děti vrátí, půjde nakoupit a pak budou mít celé odpoledne a večer pro sebe. V noci ji zase čeká práce, ale příští alden bude mít úplně volný.

Ještě než usnula, zatoulaly se její myšlenky do minulosti. Zlaté divadlo, potlesk. Přemýšlela, o kolik je upřímnější to chlípné pořvávání chlapů v klubu, než sebenadšenější potlesk vyfintěných a pokryteckých zbohatlíků.

Když se vdala za Jasana Iríba, také herce, bylo jí sladkých devatenáct a měla za sebou čtyři úspěšné roky na prknech, jež znamenají svět. Pak se jim narodila dvojčata a Jasan utekl před zodpovědností kdoví kam. Najednou se dvěma malými dětmi zjistila, že nemá čas se učit texty, chodit na zkoušky. Z přední herečky klesla v řadovou tanečnici, za což ale dostávala tak málo peněz, že měla sotva na nájem a jídlo.

S úsměvem si vzpomněla, jak náhodou narazila na noční podnik U Divokých čačinek, jak s rozpaky vešla dovnitř a uviděla svlékací tanec u tyče. Zeptala se tehdy Tomáše Ochředla, kolik by si tam mohla vydělat. Vzal ji do zadu a řekl, ať se svleče do spodního prádla. Udělala to, i když se bála. Ale on si ji jen prohlédl a řekl, že může mít od zákazníků až dvě zlatky denně a on jí dá tři stříbrné za vystoupení. Hned si pláclí. A teď vydělávala ještě více.

Nasrat na divadlo, pomyslela si. Tančila a vydělávala, měla dost času na děti. Co více chtít. Přetvářku uměleckého světa jistě ne. Emoce u Čačinek byly naproti tomu čisté jak lilie. Byť šlo jen o touhu a chtíč.

V noci vám ukážu, vy prasáci, zasmála se v duchu při pomyšlení na své publikum – měla připravené číslo v kostýmu eldebranské valkýry, s dřevěným mečem a ve zbroji.

Z té plátové podprsenky se zblázní, blesklo Ladoňce hlavou, než spokojeně usnula.

* * *

Nashledanou v roce 2012, a ať vás i v něm provází Múza!